

fremsender amtsrådet fremkomne indsigelser – kommunale og andre – til ministeren tillige med sin vurdering.

Recipientkvalitetsplanerne godkendes i dag ikke af ministeren, og skal heller ikke efter forslaget godkendes af denne, men en recipientkvalitetsplan gøres altså nu formelt bindende. Den skal med lovens ord »lægges til grund ved administrationen af sager efter mbl«, ny § 61 e, stk. 4.

§ 61 e, stk. 2, begrundes i lovforslagets bemærkninger således (s. 27–28):

»En væsentlig del af de omkostninger, der er forbundet med recipientkvalitetsplanens gennemførelse, vil som hovedregel påhvile kommunerne. Hvis en kommunalbestyrelse rejser indsigelse mod regionplanforslagets retningslinier for vandkvaliteten, vil disse indsigelser indgå i vurderingsgrundlaget ved miljøministerens godkendelse af regionplanen.« – Herudover indeholder bemærkningerne alene en ren genfortælling (gentagelse) af lovtæksten, med den tilføjelse, at amtsrådet kan vedtage de dele af planen, der ikke berøres af indsigelsen.

7.3. I afsnit 6 påvistes, at forslaget om ophævelse af den amtskommunale godkendelse af de kommunale spildevandsplaner ikke kunne begrundes som i det væsentlige en analogi til kommuneplanlovens system – en jævnføring. Dette afsnit viser, at den særlige gevækst i § 61 c, stk. 2, på reglerne om den overordnede plan (recipientkvalitetsplanen) er noget, der ikke kendes for regionplaner.

Der skal af pladshensyn her ikke gås nærmere ind på denne bestemmelse – om den skal ses som en (yderligere) svækkelse af amtskommunernes stilling, eller tværtimod som et middel til at sikre kvaliteten af disse planer mod kommunal »sabotage«, idet recipientkvalitetsplanen samtidig gøres formelt bindende, endnu før den er optaget i regionplanen.

Procedurebestemmelser som de foreslåede er det i øvrigt ikke helt let at bedømme. Recipientkvalitetsplanen skal jo først stå sin prøve senere, ved spildevandsplanen og ved de kommende udledninger. Dette, at de virkelige problemer først kommer senere, er knyttet til al overordnet planstyring, og er noget, der kan gøre én lidt betænkelig ved alt for forfinede procedurer om planlægning.

7.4. Bemærkningerne i dette afsnit, som af pladshensyn er begrænset til det for artiklens

hovedemne – mbl § 21 – strengt nødvendige, viser, sat lidt på spidsen, at man i lovforslag om svært gennemskuelige emner kan tænke sig 3 hovedtyper af begrundelser:

1° Jævnføring med anden lovgivning (oplagte analogier), 2° Begrundelser fra *det* virkelige liv, som forslaget angår, og 3° Påstande. Her – i tilfælde 3° – anføres reglerne, og bemærkningerne består i genfortælling, så man i realiteten får lovtæksten 2 gange, men det bliver man jo ikke klogere af. De dele af mbl, som denne artikel handler om, falder i det væsentlige i gruppe 3°.

8. Hvorfor ser forslaget da ud som det gør?

De foregående afsnit fører frem til det spørgsmål, hvorfor forslaget ser ud som det gør, når den givne ganske korte henvisning til kommuneplanloven ikke kan bære. Svaret må blive gætterier, men skal forsøges givet.

8.1. *Den nuværende ordning* har vist stort set fungeret rimeligt godt som *recipientbeskyttelse*.

Recipientkvalitetsplaner har som andre planer en tilbøjelighed til at se smukke ud, medens det ikke altid er så let at få dem overholdt. Den amtskommunale plangodkendelse har sammen med selve udledningskontrollen sikret overholdelse, eventuelt, hvor recipientkvalitetsplanen har været for optimistisk, sikret en fravigelse under kontrol ved at lægge op til en vis ændring af planen, f.eks. ved at udskille nogle kloakoplade, for hvilke amtsrådet efter mbl § 21, stk. 3, kan pålægge kommunerne at udarbejde en delspildevandsplan eller et tillæg.

8.2. *Lovens klagesystem* har imidlertid givet anledning til nogen vanskelighed. En årsag til ønsket om ændring af den gældende retstilstand kan ligge begravet her.

8.2.1. Den amtskommunale godkendelse er som nævnt i dag et dokument, der tillige indbefatter de udledningstilladelser, der er knyttet til planen. Denne kombinerede afgørelse kan påklages til *miljøstyrelsen* ligesom de fleste andre afgørelser efter mbl. Klage kan indgives både af vedkommende kommune og af andre klageberettigede.

Kommuner klager ikke helt sjældent over »for strenge« amtskommunale afgørelser.

Det er imidlertid ikke alle sager, der kan påklages videre til *miljøankenævnet*. Nævnets